

Sygn. akt I C 1509/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Karaś
Protokolant:	Beata Wiwczarenko

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego we Wrocławiu na rzecz A. Ł. J. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24.09.2014 r. powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej Dyrektora Zakładu Karnego w W. kwoty 250.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi zadośćuczynienie za naruszenie przez stronę pozwaną dóbr osobistych powoda w postaci godności, intymności oraz prawa do humanitarnego traktowania podczas pobytu w Zakładzie Karnym w W. w okresie od 03.09.2014 r. do 23.09.2014 r. (20 dni) w związku z wykonywaniem wyroków Sądu Rejonowego w Myślenicach (VI K 322/06, II K 113/09, II K 206/13) i Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie (II W 1136/11). Powód wskazał na osadzenie go w niehumanitarnych warunkach bytowych, jako że przebywał w celi o pow. mniejszej niż 3 m² na osobę, cela była zawilgocona oraz duszna. Okoliczności te naruszały jednocześnie godność powoda, bowiem przez 23 godziny w ciągu doby przebywał w warunkach ograniczonej możliwości swobodnego oddychania. Nadto podniesiono brak właściwego wyposażenia celi, tj. szafek na żywność oraz szaf ubraniowych, przez co powód przechowywał ubrania pod łóżkiem, gdzie znajdował się kurz i robactwo.

Podano, że powód przebywał w celi, gdzie przechowywane były dodatkowe łóżka i inny sprzęt kwatermistrzowski, co uniemożliwiało mu poruszanie się po celi.

Postanowieniem z dnia 28.10.2014 r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości oraz został ustanowiony dla powoda pełnomocnik z urzędu w osobie adwokata.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, zastępowana przez pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniesiono, że powództwo jest oczywiście bezzasadne. Zaprzeczono, aby powód przebywał w ZK w W. w celach przeludnionych, bowiem od dnia 06.12.2009 r. problem ten u strony pozwanej nie występuje. Nadto wskazano na krótki okres pobytu objęty żądaniem pozwu. Podano, że powód jest recydywistą, obecnie odbywa kilka kar pozbawienia wolności m. in. za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 276 k.k. Podkreślono, że cele mieszkalne skazanych w ZK w W. odpowiadają obowiązującym standardom. Posiadają zabudowane i zamykane drzwi do toalety, umywalki, kanały wentylacji grawitacyjnej i są należycie wyposażone. W przypadku usterek i awarii strona pozwana usuwa je na bieżąco. Modernizacji cel dokonuje się okresowo w miarę posiadania na ten cel środków budżetowych. Wskazano na brak podstaw do twierdzenia, aby cele powoda były zaniedbane; powód nie skarżył się na warunki bytowe. Powód mógł korzystać z zajęć sportowych, kulturalno-oświatowych, biblioteki oraz brać udział w spotkaniach grup wyznaniowych. W ZK w W. znajduje się nowoczesna kuchnia, w której posiłki dla skazanych przygotowywane są z zachowaniem obowiązujących norm i wartości kalorycznych. Strona pozwana dysponuje należytą bazą medyczną. Skazani otrzymują od administracji środki higieny osobistej i czystości w celach w wystarczającej ilości, a w razie wcześniejszego ich zużycia mogą uzyskać dodatkową ich ilość. Zdaniem strony pozwanej powód nie wykazał, by warunki odbywania kary nie odpowiadały obowiązującym normom i by jego godność została naruszona.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. L. od dnia 11.03.2011 r. odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną: - wyrokiem Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 16.10.2006 r., VI K 322/06 (1 rok i 10 miesięcy), - wyrokiem Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 24.01.2014 r., II K 406/13 (4 lata i 2 miesiące), - wyrokiem Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 21.09.2009 r., II K 113/09 (40 dni) i - wyrokiem Sądu Rejonowego Kraków-Podgórze z dnia 17.08.2011 r., II W 1136/11/P (6 dni).

P. L. był skazany m. in. za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Do Zakładu Karnego w W. został przetransportowany w dniu 03.09.2014 r. w związku z zakwalifikowaniem do kształcenia w ramach kursu zawodowego na kierunku mechanik, monter maszyn i urządzeń w (...) w W.. W związku z przekroczeniem 50% nieobecności na zajęciach przez powoda, w dniu 14.01.2015 r. podjęto decyzję o skreśleniu go z listy słuchaczy kursu. W dniu 20.01.2015 r. wystawiono negatywną opinię o skazanym w sprawie o udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia. Wobec niewykonywania obowiązków powód został skreślony z listy słuchaczy kursu, co spowodowało jego przeniesienie do innego zakładu karnego.

Dowód:

1. opinia o skazanym z dnia 20.01.2015 r. – k. 46-47;
2. pismo (...) w W. z dnia 16.01.2015 r. – k. 48.

Powód w czasie objętym ramami pozwu przebywał w dwóch celach: nr (...)o pow. 15,53 m2 przeznaczonej do pobytu 5 osób i nr (...)o pow. mieszkalnej (...)m2 również przeznaczonej dla 5 osób. W tym okresie w ZK w W. nie wydano żadnej decyzji o umieszczeniu osadzonych w warunkach tzw. przeludnienia. Powód również w takich warunkach przeludnienia nie przebywał. W każdej w w/w cel przebywało łącznie z powodem pięciu osadzonych. W celi nr (...)było

5 łóżek oraz szóste łóżko złożone, niezajmowane przez żadnego osadzonego. Pobyt w celi nr (...) wynikał z konieczności wymiany okiem w celi nr (...) i wynosił jeden dzień. W celi znajdowała się beczka do gromadzenia wody, co związane było ze zgłaszanym przez osadzonych pojawiającym się w godzinach porannych niskim ciśnieniem wody i problemami ze spuszczeniem wody w ustępie. W ciągu dnia dostępna była woda bieżąca i osadzeni napełniali nią beczkę. Nie była to woda przeznaczona do spożywania.

W ZK w W. niedozwolone jest posiadanie grzałek do wody. Natomiast czajniki spełniające wymogi wynikające z możliwości instalacji elektrycznej są skazanym wydawane na ich prośbę. Zarówno czajniki, jak i sprzęt elektroniczny np. telewizory, nie stanowią sprzętu, który administracja jest zobowiązana wydać w sytuacji, gdy go nie posiada.

Cisza nocna w ZK w W. obowiązuje od godz. 21.00 do 05.00, a posiłki poranne wydawane są po godzinie 05.00, co nie narusza prawa osadzonych do spoczynku nocnego.

Osadzeni w okresie objętym pozwem mogli korzystać z jednej kąpielni w tygodniu w łaźni ZK. Przepisy obowiązujące w tym zakresie nie nakładały obowiązku wydzielenia poszczególnych stanowisk do kąpielni, czy zabudowania. Skazani kąpią się obok siebie. Łaźnia została zaprojektowana i wykonana zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Powód nie zgłaszał administracji zakładu skarg dotyczących korzystania z łaźni.

Skazani korzystają z własnej odzieży, a w razie jej braku korzystają z odzieży skarbowej. (...) zapewnia osadzonym możliwość ubrania odzieży roboczej. Powód po raz pierwszy odzież roboczą otrzymał po 2 miesiącach od rozpoczęcia kursu.

W codziennym jadłospisie znajdują się napoje do posiłków, znajdują się one w kuchni zakładowej. Powód w rozmowie z funkcjonariuszem Służby Więziennej K. P. zgłaszał, że w oddziale (...) takie napoje nie są wydawane. W ZK w W. podjęto środki celem usunięcia tego uchybienia. W efekcie była wydawana herbata.

Oświetlenie w celach mieszkalnych zapewniają dwa źródła światła wyposażone w żarówki ledowe. Po zgłoszeniu administracji braku jednej z żarówek i wyczerpaniu zapasów następowały zakupy kolejnych. W związku z przedłużającym się oczekiwaniem na wymianę żarówek powód złożył skargę do Dyrektora ZK w W.. Po interwencji, żarówki były wymienione. Czas oczekiwania na wymianę spowodowany był koniecznością dokonania przez administrację ich zakupu.

W ZK w W. skazani mogą korzystać z samoinkasujących aparatów telefonicznych firmy (...). Okres oczekiwania na skorzystanie z aparatów (...) jest dłuższy z uwagi na ilość chętnych. Osadzeni mają możliwość dokonywania zakupów kart na terenie ZK osobiście, bądź za pośrednictwem osób bliskich.

Odzież skarbową podlegała wymianie z inicjatywy powoda raz w miesiącu.

Cela, w której przebywał powód była zniszczona, ze ścian odpadał tynk, a w kącie sanitarny była wilgoć na ścianach. Toaleta jest zabudowana, posiada drzwi. Szafki na żywność nie są zamykane. Łóżka są niestabilne, zniszczone, brakuje drabinek i poręczy. Materac powoda jest stary, powód zgłaszał wniosek o jego wymianę, która jednak nie nastąpiła. Na oddziale nie ma świetlicy. W dni deszczowe z klatki wentylacyjnej wydobywał się zapach wilgoci. W celi nr 292 znajduje się umywalka.

Dowody:

1. zeznania świadka K. P. – k. 85-86;
2. zeznania świadka G. W. – k. 110-111;
3. zeznania świadka B. K. – k. 111-112;
4. przesłuchanie powoda P. L. – k. 84-85.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się o znajdujące się w aktach sprawy dowody z dokumentów, jako że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności, jak również Sąd nie znalazł podstaw do odmowy dania im wiary. Ustaleniu stanu faktyczny posłużyły także dowody ze źródeł osobowych. Sąd dał wiarę zarówno dowodowi z przesłuchania powoda, jak i zeznaniom świadków, jako że ich treść jest spójna, logiczna i wzajemnie się uzupełniająca. W trakcie posiedzenia w dniu 06.05.2015 r. pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka Ł. M. (k. 112). Nadto Sąd oddalił złożony na ostatniej rozprawie w dniu 14.12.2015 r. wniosek pełnomocnika procesowego powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. B. i J. S., współosadzonych razem z powodem. Wniosek ten został złożony na zaawansowanym etapie postępowania, po przeprowadzeniu wszystkich zawnioskowanych przez strony sporu dowodów, a tym samym w świetle art. 217 § 2 i § 3 KPC należało go uznać za spóźniony i w sposób oczywisty zmierzający do przedłużenia postępowania.

Podstawę materialnoprawną żądania powoda stanowił przepis art. 23 KC w zw. z art. 24 KC i w zw. z art. 448 KC

Zgodnie z przepisem art. 23 KC dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia itd. pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Na gruncie art. 30 Konstytucji RP przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Nienaruszalność należy traktować jako zakaz pozbawiania godności człowieka, jak też jej ograniczania zarówno przez osoby prywatne jak i władze publiczne czy organy państwowe (vide: Komentarz do art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej [w:] W. Skrzydło, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Zakamycze, 2002, wyd. IV). Wskazany obowiązek powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim wszędzie tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium realizując swoje zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka represji.

Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych wymogów nowożytnego państwa prawa, znajdującym wyraz w normach prawa międzynarodowego. Stanowi o tym wprost art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. głoszący, że każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Także art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 r., ratyfikowanej przez Polskę w 1993 r. wprowadza między innymi obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nie naruszających godności ludzkiej. Łączy się z tym wynikający z art. 8 ust. 1 Konwencji nakaz poszanowania życia prywatnego obywateli i ich prawa do intymności, co w odniesieniu do osób osadzonych w zakładach karnych oznacza obowiązek zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych, w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznają istotnego uszczerbku.

Odpowiednikami powyższych norm prawa międzynarodowego są art. 40, 41 ust. 4 i 47 Konstytucji RP wprowadzające wyżej wskazane zasady na grunt prawa polskiego. Wedle art. 40 nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu; zakazuje się stosowania kar cielesnych. Artykuł 40 w ustępie 4 stanowi zaś, że każdy pozbawiony wolności powinien być traktowany w sposób humanitarny. W artykule 47 zapisano zaś, że każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym.

Odpowiednia norma prawna zawarta jest też w Kodeksie Karnym Wykonawczym – w art. 4 czytamy, że „kary, środki karne, zabezpieczające i zapobiegawcze wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego. Zakazuje się stosowania tortur lub niehumanitarnego albo poniżającego traktowania i karania skazanego.

Skazany zachowuje prawa i wolności obywatelskie. Ich ograniczenie może wynikać jedynie z ustawy oraz z wydanego na jej podstawie prawomocnego orzeczenia”. Zgodnie z art. 3 k.k. stanowi, że: „Kary oraz inne środki przewidziane w tej ustawie stosuje się z uwzględnieniem zasad humanitaryzmu, w szczególności z poszanowaniem godności człowieka.” Można przyjąć, iż przepis art. 4 § 1 jest rozwinięciem tego właśnie przepisu k.k. (T. S., Godność sprawcy przestępstwa w nowym prawie karnym, (...) 1995, nr 10, s. 29 i n.).

Przepis artykuł 24 KC, stanowiący podstawę roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych, mówi, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przepis ten nie wymaga dla przyjęcia odpowiedzialności winy sprawcy oraz przewiduje domniemanie bezprawności jego działania naruszającego dobra osobistego, co powoduje, że dochodzący ochrony nie musi tej przesłanki udowodniać, natomiast na sprawcy ciąży obowiązek wykazania, że jego działanie było zgodne z prawem – tak w wyroku z 28 lutego 2007 r. uznał Sąd Najwyższy (V CSK 431/06), a Sąd orzekający ten pogląd podziela.

Mając powyższe na uwadze, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia, że odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach przeludnienia, w celi, w której na skazanego przypadło mniej niż 3 m² powierzchni. W świetle ustaleń faktycznych powód temu ciężarowi nie podolał. Strona pozwana natomiast wskazała powierzchnię obu cel, w których w okresie objętym pozwem przebywał powód oraz maksymalną liczbę osób, które mogą być w każdej z nich osadzone, tak aby zachowany był standard 3 m² na osobę. W przypadku zarówno celi na 292, jak i nr 279, jednocześnie mogło być osadzonych 5 osób i tyle też przebywało. Okoliczność te potwierdził sam powód wskazując, że łącznie z nim w każdej z dwóch wymienionych przez niego cel przebywało 5 osadzonych. Tym samym uznać należało, że nie doszło do naruszenia godności powoda poprzez osadzenie w tzw. warunkach przeludnienia. Nie ulega jednocześnie wątpliwości, że przebywanie w celi o powierzchni nieco ponad 15 m² przez pięć osób powoduje pewien dyskomfort, który jest nierozdzielnie związany z istotą kary pozbawienia wolności, a przejawiający się w ograniczeniu swobody przemieszczania się, braku możliwości korzystania z nieograniczonej przestrzeni, czy też ograniczonej prywatności spowodowanej koniecznością przebywania niemal przez całą dobę z innymi osadzonymi. Należy również mieć na uwadze, że powód nie jest człowiekiem mającym pierwszy raz do czynienia z więzieniem. Uprzednio powód przebywał już w zakładzie karnym, jako osoba skazana prawomocnym wyrokiem. W ocenie Sądu, powód popełniając przestępstwo, za które odbywał karę w Zakładzie Karnym w W., czynił to mając świadomość, z uwagi na wcześniejsze pobyty w zakładach karnych, jakie są warunki odbywania kary izolacyjnej, a mimo to sam dopuścił do powrotu do więzienia. Inna byłaby ocena sytuacji człowieka, po raz pierwszy skazanego na karę pozbawienia wolności, za przestępstwo nieumyślne, inna jest natomiast ocena rzeczywistej sytuacji powoda, który z doświadczenia osobistego wie, jaką dolegliwość niesie kara pozbawienia wolności i zdaje sobie sprawę, że warunki bytowe w więzieniu są trudne.

W zakresie pozostałych zarzutów dotyczących warunków bytowych, sanitarnych i higienicznych, należało przyjąć je za udowodnione. Twierdzenia powoda w zakresie znajdującym odzwierciedlenie w ustaleniach faktycznych znalazły bowiem potwierdzenie w zeznaniach zawnioskowanych przez niego świadków. Na pewne nieprawidłowości wskazywał także świadek będący funkcjonariuszem Służby Więziennej w ZK w W.. Wśród uchybień znalazł się zły stan cel i znajdującego się w nim sprzętu, zawilgocenie kącika sanitarnego, zaniechanie wydawania powodowi ciepłych napojów do posiłków, zbyt długi okres oczekiwania na wymianę zużytych żarówek, opóźnienia w wydawaniu odzieży roboczej przez (...).

Mając jednak na uwadze rodzaj i rozmiar wymienionych nieprawidłowości, ich uciążliwość i wagę, a także starania władz zakładu karnego o ich korygowanie stosownie do możliwości budżetowych, zdaniem Sądu uznać należało, że ich występowanie nie mogło doprowadzić do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci jego godności i prawa do intymności. Ustalone okoliczności, w ocenie Sądu nie dają także podstaw do przyjęcia, że warunki bytowe, w których przebywał powód można uznać za niehumanitarne. Powód miał bowiem zaspokojone podstawowe

potrzeby, a powyższe uchybienia nie noszą znamion niehumanitarnego, poniżającego traktowania. Przesłuchiwani w sprawie świadkowie zeznali, że w celach, w których przebywał powód toaleta stanowiła część oddzielną drzwiami. W pomieszczeniu celi zapewniony był dostęp do bieżącej wody, jak również więźniowie mogli otrzymać niezbędne dla zachowania higieny osobistej środki czystości. W zakresie braku możliwości skorzystania przez powoda z ciepłej kąpieli po zajęciach kursowych, wskazać należy, że powód miał możliwość umycia się, jako że w celi była bieżąca woda. Ciepła kąpiel przysługuje natomiast raz w tygodniu.

Podsumowując wskazać należy, że powód nie wykazał, aby w okresie objętym żądaniem pozwu strona pozwana naruszyła jego dobra osobiste w postaci godności, intymności i prawa do przebywania w humanitarnych warunkach. Brak wykazania tej podstawowej przesłanki z art. 24 § 1 k.c. powoduje brak odpowiedzialności strony pozwanej i czyni bezprzedmiotowym rozważanie przesłanki bezprawności, a tym bardziej kwestii dotyczących żądania zadośćuczynienia. Chwilowe problemy z utrzymaniem substancji więzienia lub z zapewnieniem najlepszych możliwych warunków nie mogą być uznane za działania naruszające dobra osobiste powoda.

Na marginesie wskazać również należy, że powód z uwagi na odbywane w okresie objętym pozwem szkolenie kilka godzin w ciągu dnia przebywał poza celą, co dodatkowo zmniejszało jego dyskomfort związany z warunkami panującymi w celi. Powód tej możliwości jednak nie wykorzystał w całości, rezygnując z uczestniczenia w kursie. Nadto z uwagi na wysokość dochodzonego roszczenia wynoszącego 250.000 zł za okres 20 dni pobytu w ZK w W., uznać należało je za zupełnie irracjonalne. Dochodzenie kwoty 12.500 zł za każdy dzień podnoszonych w pozwie naruszeń dóbr osobistych, świadczy, zdaniem Sądu, że niniejsze powództwo nie zmierzało do realnej ochrony dóbr osobistych powoda. Kwoty takiej nie można bowiem uznać za adekwatną do rozmiarów potencjalnej krzywdy, jaką w związku z naruszeniami mógł odczuwać powód i ze względu na wysokość dochodzonego roszczenia, należało je ocenić jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i stanowiące nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Z uwagi na powyższe w pkt I sentencji wyroku powództwo oddalono.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu. Strona pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł (§ 10 ust. 1 pkt. 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490) i kwotę tę zasądzono od powoda na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu w pkt II sentencji wyroku.

W pkt III sentencji wyroku zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.) i § 2 ust. 2 i 3, § 11 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), przyznano od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika procesowego powoda kwotę 240 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Wysokość wynagrodzenia, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika powoda wynosi dwukrotność stawki minimalnej z uwagi na zakres pracy i konieczność wyjazdów związanych z wykonywaniem czynności procesowych w aktualnych miejscach pobytu powoda, za które to wyjazdy pełnomocnik nie wnioskował o zwrot kosztów podróży.

W dniu 06.05.2015 r. pełnomocnik powoda uczestniczył w posiedzeniu w ZK w W., a w dniu 21.10.2015 r. odbył on widzenie z powodem w ZK w N.. Jednocześnie wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w wysokości dwukrotnej stawki. Z uwagi na zakres czynności i udział pełnomocnika w czynnościach poza siedzibą kancelarii i braku wniosku o zwrot kosztów dojazdu na te czynności, sąd uznał, że przyznanie stawki w wysokości dwukrotności stawki minimalnej jest w pełni uzasadnione.